

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 4 maja 2026 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Ewa Sikorska
Członkowie: Elżbieta Dobrenko
Joanna Stankiewicz-Baraniak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 maja 2026 r. w Warszawie wniosku z dnia 27 kwietnia 2026 roku r. o uchylenie zakazu zawarcia umowy do czasu ogłoszenia przez Krajową Izbę Odwoławczą wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze, wniesionego przez zamawiającego – Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie, w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na utrzymanie i rozwój systemu CSOB na okres 39 miesięcy

postanawia:

uchylić zakaz zawarcia umowy do czasu ogłoszenia przez Izbę wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze.

.....
.....
.....

Uzasadnienie

Zamawiający – Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie – prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego pn. „Utrzymanie i rozwój systemu CSOB na okres 39 miesięcy”. Postępowanie prowadzone jest na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 roku – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2024 roku, poz. 1320 ze zm.), zwanej dalej ustawą P.z.p.

W dniu 27 kwietnia 2026 roku zamawiający wniósł o uchylenie przez Izbę zakazu zawarcia umowy w ww. postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Zamawiający wskazał, że aktualnie obowiązująca umowa (Umowa nr 48) obowiązuje do dnia 30 czerwca 2026 r. Obecnie w wykonaniu Umowy nr 48 nadal świadczone są na rzecz zamawiającego usługi utrzymaniowe. Przewidziany natomiast Umową 48 budżet w zakresie usługi rozwoju uległ niemal całkowitemu wyczerpaniu, a w zakresie Zleceń Operacyjnych całkowitemu wyczerpaniu. Wobec powyższego wyczerpania budżetu w zakresie usługi rozwoju w umowie 48 oraz konieczności prowadzenia z Wykonawcą kolejnych uzgodnień dot. rozwoju CSOB konieczne jest umożliwienie jak najszybszej możliwości podpisania kolejnej umowy utrzymaniowo – rozwojowej systemu CSOB, w celu zachowania ciągłości jego rozwoju tj. realizacji kolejnych modyfikacji w terminach wynikających z obowiązującego Harmonogramu naborów wniosków na 2026 r. oraz konieczności nadążnego terminowego dostosowywania systemu do zmieniających się zatwierdzanych wytycznych szczegółowych i wytycznej podstawowej wynikających z Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027. Reguły dotyczące naborów wniosków w ramach poszczególnych Interwencji oraz zasad ich obsługi, w tym terminy w jakich muszą być obsługiwane poszczególne etapy tej obsługi (kontrola merytoryczno-formalna Wniosku o Przyznanie Pomocy - WoPP, podpisanie Umowy, możliwość złożenia Aneksu do Umowy, możliwość złożenia Wniosku o Płatność – WoP) zostały opracowane na podstawie Ustawy z dnia 8 lutego 2023 r. o Planie Strategicznym dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027 (tj. w Dz.U. 2024, nr 1741) i są zawarte w obowiązujących Regulaminach naborów wniosków o przyznanie pomocy dla poszczególnych Interwencji, wydanych na mocy w/w Ustawy. Uzgodnienie Harmonogramu naborów wniosków oraz jego publikacja na koniec danego roku kalendarzowego wynika z zapisów Ustawy o WPR.

Zamawiający poinformował, że obecna Umowa na Rozwój i Utrzymanie CSOB kończy się z dniem 30.06.2026 r. i na ten okres jest zakontraktowana realizacja niezbędnego minimum modyfikacji CSOB. Natomiast wdrożenie każdej kolejnej niezbędnej modyfikacji w okresach lipiec, sierpień i kolejnych miesiącach musi zostać poprzedzone czasochłonnym procesem

uzgodnień analitycznych, implementacją oprogramowania oraz testami odbiorowymi. Żeby dotrzymać kolejnych regulaminowych i ustawowych terminów, prace te muszą się rozpocząć już, bez zbędnej zwłoki, jak najszybciej. W początkowej fazie rozwoju CSOB taki pełny proces projektowy (od zapotrzebowania do wdrożenia modyfikacji) trwał średnio ok. 6 m-cy. Dla doświadczonego Wykonawcy okres ten skraca się do ok. 3 / 4 m-cy. Natomiast przedłużające się Postępowanie Przetargowe stanowi już na chwilę obecną duże ryzyko niedotrzymania przez ARiMR nakładanych na nią terminów, wynikających z w/w przepisów, a z każdym dniem to ryzyko rośnie. Ponadto ARiMR jako akredytowana agencja płatnicza, nie będzie mogła realizować w terminach swoich zadań stawianych jej przez instytucję zarządzającą, jaką jest Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi a wynikających z ww. Ustawy i Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023-2027. Konieczność corocznego uruchamiania interwencji w ramach PS WPR 2023-2027 wynika przede wszystkim z konstrukcji finansowania i rozliczania środków, które są alokowane w ujęciu rocznym i podlegają zasadzie terminowego wykorzystania. Środki na poszczególne interwencje zapisane są w planie finansowym w dokumencie programowym PS WPR na lata 2023-2027. Ponadto zgodnie z zasadą n+2 ARiMR jest zobowiązana, aby co roku wydatkować środki w kwocie, która pozwoli osiągnąć poziom płatności wynikający z powyższej zasady.

Obecnie w ramach umowy nr 48 realizowane są modyfikacje kluczowe z punktu widzenia terminów biznesowych określanych zgodnie z powyższymi przepisami. Co do samego już procesu obsługi, dla przykładu brak udostępnienia przez Zamawiającego w odpowiednim czasie Wniosku o Płatność w ramach danej uruchomionej już interwencji, może skutkować brakiem realizacji zobowiązań umownych po stronie beneficjenta poprzez brak możliwości ich wypełnienia z winy Zamawiającego (brak gotowości systemu / brak możliwości złożenia WoP). Nie chodzi tu bynajmniej tylko i o straty tzw. wizerunkowe; zaistniała sytuacja może skutkować nawet cofnięciem akredytacji ARiMR jako agencji płatniczej, co wywołałoby bezprecedensowe w dotychczasowej historii, niepowetowane perturbacje prawne i ekonomiczne w skali kraju, który jest największym beneficjentem netto płatności na rzecz WPR w całej Unii.

Zamawiający wskazał, że mniej skrajne, ale również dotkliwe, byłyby skutki wynikające z przepisów prawa UE, w tym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 (Dz. U. UE. L. z 2021 r. Nr 435, str. 187 z późn. zm.).

Zamawiający zauważył, że nieuchylenie zakazu zawarcia umowy skutkować będzie brakiem realnej możliwości uniknięcia przez zamawiającego opóźnienia w realizacji płatności, co z kolei skutkować będzie odmową refundacji Rzeczypospolitej Polskiej przez Komisję Europejską kwot wyjątkowo wielkiej wartości, mając na względzie całkowity budżet przeznaczony dla WPR.

Dodatkowo Zamawiający zwrócił uwagę na ewentualne opóźnienia w realizacji tzw. budżetów jednorocznych, w których wypłaty dla beneficjentów muszą zakończyć się w danym roku. Jest to prawdopodobny skutek opóźnienia we wdrażaniu systemu informatycznego. Nawet gdyby te okoliczności nie doprowadziły do zmniejszenia budżetu unijnego w skali całej perspektywy 2023-27, skutkowałyby koniecznością przesunięć kwot finansowych na kolejne lata, czyli opóźnienie w stosunku do założeń pierwotnych. ARiMR musiałby się liczyć wtedy z dużą ilością skarg beneficjentów i żądaniem odszkodowania, możliwe że zasadnymi, co również nie pozostaje bez związku z przesłanką interesu publicznego: zarówno jeżeli chodzi o obciążenia środków publicznych ewentualnymi rekompensatami jak i ewentualne szkody doznane przez beneficjentów wskutek późniejszego od oczekiwanego uzyskania należnych środków finansowych. Jest oczywiste, że im później ogłoszony nabór tym większe ograniczenie czasu realizacji inwestycji, co może wywołać szkody finansowe w konkretnych stanach faktycznych. W skali całej perspektywy finansowej na lata 2023 -27 brak możliwości wydatkowania środków w danej fazie Programu i przesunięcia na kolejne lata, mogą skutkować niepełnym wykorzystaniem przez Państwo Polskie środków unijnych, co będzie skutkowało koniecznością ich zwrotu w wielomiliardowych nawet kwotach.

Powyższe okoliczności wskazują na wymierne zagrożenie dla interesu publicznego w postaci budżetu pochodzącego z funduszy UE, przeznaczonego na wsparcie polskiego rolnictwa, a nie tylko szkód wizerunkowych jak np. spadek reputacji Agencji w oczach beneficjentów, opinii publicznej itp.

Zamawiający podkreślił, iż wszczął przedmiotowe postępowanie z odpowiednim wyprzedzeniem. Wskazał, że czas jego trwania przenosi istotnie czasy trwania postępowań trwających w Polsce wskazywane w danych statystycznych UZP. W ocenie Zamawiającego spowodowane jest to w znacznej mierze aktywnością jednego z wykonawców w zakresie korzystania ze środków ochrony prawnej i powszechnie znanymi obecnie okolicznościami polegającymi na przypadłym na czas trwania tego postępowania okresowym przejściowym zatorze spraw odwoławczych w Krajowej Izbie Odwoławczej wywołanym ich nadzwyczajnym w stosunku do lat ubiegłym ilościowym zwiększeniem.

Zamawiający wskazał, że nie ma już możliwości udzielenia dalszych zamówień na podstawie art. 214 ust. 1 pkt 7 ustawy P.z.p., z uwagi na upływ 3-letniego terminu liczonego od dnia udzielenia zamówienia (Umowa 48 została zawarta w dniu 28 lipca 2022 r.). Nie istnieje już także możliwość sfinansowania kolejnych, nowych, a niezbędnych modyfikacji w drodze przewidzianego w Umowie 48 przesunięcia środków pomiędzy Usługami, ponieważ środki możliwe do pozyskania w tej drodze na realizację Usługi Modyfikacji są niewystarczające na sfinansowanie kolejnych niezbędnych Modyfikacji Systemu CSOB, a zarazem ewentualne ich przesunięcie z innych usług polegających na wykonywaniu ciągłych świadczeń mających na celu utrzymanie systemu prowadziłyby do faktycznego skrócenia okresu obowiązywania Umowy 48, co w konsekwencji oznaczałoby, że Zamawiający pozostałby bez wykonawcy świadczącego te usługi, w szczególności w przypadku, w którym Zamawiający nie dysponowałby nową umową zawartą w wyniku Postępowania i przed upływem trzymiesięcznego Okresu Przejściowego przewidzianego w nowej umowie, w trakcie którego wykonawca nie świadczy usług (poza czynnościami polegającymi na przygotowywaniu się do realizacji zobowiązań umownych). W konsekwencji, nawet zlecone Modyfikacje Systemu Informatycznego pozostałyby dla Zamawiającego bez znaczenia, ponieważ nie byłoby wykonawcy mogącego przygotować je do wdrożenia do Systemu Informatycznego i utrzymywać ten System.

Zamawiający nie ma przy tym możliwości jednostronnego skrócenia czy też zniesienia Okresu Przejściowego nawet w przypadku zawarcia nowej umowy z dotychczasowym Wykonawcą (tj. Wykonawcą umowy 48). Za racjonalne przyjmuje jednak założenie, iż ów dotychczasowy Wykonawca będzie skłonny wyrazić zgodę na skrócenie lub nawet zniesienie tego Okresu Przejściowego w sposób pozwalający na zachowanie ciągłości świadczenia utrzymania i rozwoju Systemu CSOB. W przypadku zawarcia umowy z nowym wykonawcą (co mogłoby potencjalnie mieć miejsce wskutek uwzględnienia Odwołania CGI), za pewnik w ocenie Zamawiającego należy przyjąć, iż takie skrócenie lub rezygnacja z Okresu Przejściowego byłoby całkowicie nieprawdopodobne. *Nota Bene* potwierdza to treść wyjaśnień RNC złożonych przez CGI w Postępowaniu. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że aktualnie Zamawiający faktycznie utracił już możliwość modyfikowania Systemu Informatycznego w oparciu o aktualnie obowiązującą Umowę 48. Dla uzyskania zdolności do zamawiania i wdrażania kolejnych niezbędnych modyfikacji Systemu Informatycznego konieczne jest zawarcie umowy w wyniku prowadzonego obecnie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, co pomimo dokonanej w dniu 3 kwietnia 2026 r. czynności wyboru oferty Wykonawcy Asseco Poland S.A. jako najkorzystniejszej, nie jest możliwe wobec zakazu zawarcia umowy wynikającego z wniesienia Odwołań.

Zamawiający wskazał, ze względu na wagę swoich ustawowych zadań, konieczność implementacji szeregu modyfikacji systemu CSOB, a także wymagane terminy ich implementacji, stoi zatem na stanowisku, iż z uwagi na wszystkie wskazane powyżej okoliczności, wniosek o uchylenie zakazu zawarcia umowy jest w pełni uzasadniony.

Zamawiający podkreślił, że nie powołuje się na ochronę jego własnych - jako Zamawiającego interesów, lecz na negatywne skutki dla interesu publicznego. W szczególności podkreślenia wymaga, że wszystkie wyżej wymienione negatywne skutki finansowe nie są skutkami finansowymi dotyczącymi samego Zamawiającego, będącego jedynie akredytowaną agencją płatniczą, lecz Rzeczypospolitej Polskiej, jako kraju członkowskiego UE. Konsekwencje nieuchylenia zakazu zawarcia przedmiotowej umowy dotyczyć będą zatem Rzeczypospolitej Polskiej jako kraju członkowskiego UE. Godzić będą także w interes publiczny w związku z tym, iż negatywne konsekwencje niezapewnienia niezbędnego dostosowania systemu informatycznego do aktualnych wymogów wynikających z prawodawstwa unijnego oraz krajowego, skutkować będzie uniemożliwieniem bądź co najmniej daleko idącym ograniczeniem, realizowanego przy pomocy tego właśnie systemu informatycznego, wsparcia całego sektora gospodarki narodowej, jakim jest rolnictwo, ze wszelkimi negatywnymi konsekwencjami ekonomicznymi i społecznymi zarówno dla gospodarki narodowej jak i każdego z ponad miliona beneficjentów tego wsparcia. Jest to szczególnie istotne także ze względu na obecną sytuację gospodarczą i polityczną uderzającą także w sektor rolnictwa. Te negatywne skutki zostaną pogłębione dodatkowo wskutek opisanego w niniejszym piśmie braku możliwości dostosowania systemu informatycznego Zamawiającego, który może zostać usunięty poprzez uwzględnienie niniejszego wniosku o uchylenie zakazu zawarcia umowy. Za oczywistą wobec powyższego należy uznać niedającą się ogarnąć skalę negatywnych skutków dla interesu publicznego, której to skali, jedynie jednym z wielu, aczkolwiek konkretnym miernikiem, są wskazywane wyżej wielomiliardowe kwoty. Nie można tu stracić z pola widzenia także trudne do precyzyjnego określenia w pieniądzu negatywne konsekwencje społeczne, nieuchronne w związku z zagrożeniem utratą wsparcia udzielanego sektorowi rolnictwa zatrudniającemu ok. 2 mln. osób nie licząc członków rodzin tych osób. Wskazana wyżej wielomiliardowa skala negatywnych konsekwencji finansowych dla Państwa Polskiego, niezapewnienia ciągłości realizacji zadań Zamawiającego, w sposób oczywisty skutkować będzie też ograniczeniem dostępności środków finansowych niezbędnych dla realizacji szeregu innych istotnych zadań w skali całego kraju. Wobec tak dalekosiężnych negatywnych skutków dla interesu publicznego wynikających z niezawarcia przedmiotowej umowy, w ocenie Zamawiającego, wszystkie pozostałe interesy, które hipotetycznie mogą doznać uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez

zamawiającego w postępowaniu, z interesem poszczególnych wykonawców w uzyskaniu przedmiotowego zamówienia włącznie, należy uznać za nieporównywalne.

Izba ustaliła, że w dniu 13 kwietnia 2026 roku wykonawcy Asseco Poland SA w Rzeszowie oraz CGI Polska SA w Warszawie wnieśli odwołanie od niezgodnych z przepisami ustawy czynności/zaniechań czynności podjętych przez Zamawiającego w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Krajowa Izba Odwoławcza zważyła, co następuje:

Zgodnie z art. 577 ustawy P.z.p.: *W przypadku wniesienia odwołania zamawiający nie może zawrzeć umowy do czasu ogłoszenia przez Izbę wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze.*

Z kolei przepis art. 578 ust. 1 ustawy P.z.p. stanowi, iż: *Zamawiający może złożyć do Izby wnioski o uchylenie zakazu zawarcia umowy, o którym mowa w art. 577. W myśl ust. 2 Izba może uchylić zakaz zawarcia umowy, jeżeli:*

- 1) niezawarcie umowy mogłoby spowodować negatywne skutki dla interesu publicznego, przewyższające korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia,*
- 2) zamawiający uprawdopodobnił, że odwołanie wnoszone jest wyłącznie w celu uniemożliwienia zawarcia umowy.*

Wynikający z art. 577 ustawy P.z.p. zakaz zawarcia umowy nie ma zatem charakteru kategoriowego. Zamawiający może złożyć do Izby wnioski o uchylenie zakazu zawarcia umowy, a Izba może uchylić zakaz zawarcia umowy, jeżeli niezawarcie umowy mogłoby spowodować negatywne skutki dla interesu publicznego, przewyższające korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia i zamawiający uprawdopodobnił, że odwołanie wnoszone jest wyłącznie w celu uniemożliwienia zawarcia umowy. Pomimo wagi, jaką posiada zabezpieczenie interesów prywatnych, ustawodawca przewidział przypadki, w których interes publiczny zostanie postawiony wyżej, gdyż ryzyko ewentualnego naruszenia interesu prywatnego zostanie skompensowane przez uniknięcie strat spowodowanych odkładaniem zawarcia umowy i realizacji zamówienia publicznego. Dopuszczalność

wprowadzenia takiego rozwiązania w polskim porządku prawnym wynika z art. 2 ust. 5 dyrektywy 89/665/EWG, zgodnie z którym Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organ odpowiedzialny za procedury odwoławcze może wziąć pod uwagę prawdopodobne konsekwencje zastosowania środków tymczasowych dla wszystkich interesów, co do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku, a także dla interesu publicznego, i może podjąć decyzję o niestosowaniu takich środków, jeżeli ich negatywne konsekwencje mogłyby przewyższyć płynące z nich korzyści. Decyzja o niezastosowaniu środków tymczasowych pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich pozostałych roszczeń podmiotu wnoszącego o zastosowanie takich środków.

Z treści przepisu zawartego w art. 578 ust. 2 ustawy P.z.p. wynika, że uchylenie zakazu zawarcia umowy przed ogłoszeniem przez Izbę wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze jest możliwe w przypadku spełnienia następujących przesłanek:

- 1) niezawarcie umowy mogłoby spowodować negatywne skutki dla interesu publicznego, i skutki te przewyższyłyby korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia,
- 2) zamawiający uprawdopodobnił, że odwołanie wnoszone jest wyłącznie w celu uniemożliwienia zawarcia umowy.

Wskazane wyżej przesłanki mają charakter samodzielny, co oznacza, że nie muszą być spełnione łącznie. W ocenie Izby zamawiający wykazał, że w rozpoznawanej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 578 ust. 2 pkt 1 ustawy P.z.p.

Izba wskazuje, że pojęcie „interesu publicznego” nie ma charakteru jednolitego i stałego. Jego treść powinna być ustalana i konkretyzowana w każdym przypadku na nowo, w zależności od potrzeb, wymagań i charakteru sprawy. Niemniej jednak interes publiczny zawsze dotyczy pewnego ogółu, nieokreślonej liczby osób, nie odnosi się natomiast do interesu jednostkowego, czy też określonej grupy. Z jego naruszeniem mamy zatem do czynienia w przypadku, gdy skutki określonych działań będą miały powszechny charakter.

W Konstytucji RP zagadnienie interesu publicznego ujęte jest w kilku zakresach. Począwszy od najpełniejszego, znajdującego odzwierciedlenie w art. 1 Konstytucji RP, który wspomina o Rzeczypospolitej jako "wspólnym dobru" wszystkich obywateli, poprzez inne ogólne ujęcia wskazane w art. 17 czy art. 22, aż do bardziej szczegółowego określenia już konkretnych jego przejawów w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Poza Konstytucją interes publiczny jest wymieniony w około 540 aktach prawnych.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie w swoim orzecznictwie odwoływał się do wartości ujętych przez ustawodawcę w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. W ocenie Trybunału, właśnie w tym przepisie wymienia się te wartości, które ów interes publiczny uosabiają. Ogólnie rzecz ujmując można przyjąć, że mówiąc o działaniu w imię jakiegoś dobra ponadindywidualnego (tj. w interesie publicznym, społecznym) zakłada się ujęcie go w postaci co najmniej jednej z sześciu wartości:

- bezpieczeństwa prawnego,
- porządku publicznego,
- ochrony środowiska,
- ochrony zdrowia publicznego,
- ochrony moralności publicznej,
- wolności i praw innych osób.

Analogiczne kryteria zawiera art. 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, który istnienie interesu publicznego uzasadnia względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej.

A zatem, aby możliwe było uchylenie zakazu zawarcia umowy przed ogłoszeniem przez Izbę wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie odwoławcze, niezbędnym jest wykazanie możliwości zaistnienia negatywnych konsekwencji niezawarcia umowy przynajmniej w jednej ze wskazanych wyżej wartości.

Z treści Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej 2023-2027 wynika, że dotyczy on wspierania zrównoważonego rozwoju polskich gospodarstw, sektora przetwórstwa i poprawę warunków życia i pracy w małych miejscowościach wiejskich. WPR będzie wspierać zrównoważone metody gospodarowania, przyjazne klimatowi i środowisku; chroniące wodę, glebę i powietrze oraz bioróżnorodność. Sprzyjać będzie produkcji i wykorzystaniu zrównoważonej energii. Wzmacniana będzie różnorodność gospodarcza, w tym biogospodarka. Poprawa dynamiki rozwojowej zwiększy aktywności zawodową i społeczną mieszkańców terenów wiejskich i osób wykluczonych. W trakcie realizacji planu uwzględniana jest horyzontalna zasada równości szans i niedyskryminacji, w tym dostępności dla osób z niepełnosprawnościami oraz równości szans kobiet i mężczyzn. Upowszechniane i wdrażane będą rozwiązania naukowe i innowacyjne, w tym cyfrowe, usuwające bariery rozwojowe wsi i rolnictwa.

W ocenie Izby obszary, które wynikają z Planu, wpisują się w katalog wartości interesu publicznego. Jednocześnie brak możliwości realizacji zadań z niego wynikających stanowi zagrożenie dla tego interesu.

Drugą przesłanką, wskazaną w art. 578 ust. 2 pkt 1 ustawy P.z.p., zaistnienie której jest konieczne dla uchylenia zakazu zawarcia umowy, jest wykazanie, iż negatywne dla interesu publicznego skutki zawarcia umowy przewyższyłyby korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia.

W wyroku z dnia 21 czerwca 2001 roku (sygn. V SA 3718/00) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził: „Należy przypomnieć, że w państwie prawa nie ma miejsca dla mechanicznej i sztywno pojmowanej zasady nadrzędności interesu społecznego nad interesem indywidualnym. Oznacza to, że w każdym wypadku organ orzekający ma obowiązek wskazać, o jaki interes ogólny chodzi, i udowodnić, że jest on tak ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych obywatela. Zarówno wykazanie takiego interesu, jak i jego znaczenie, a także przesłanki powodujące konieczność przedłożenia w konkretnym wypadku interesu społecznego nad indywidualny, podlegać muszą wnikliwej kontroli instancyjnej i sądowej, szczególnie wówczas, gdy w ocenie organu w interesie społecznym leży ograniczenie praw obywatela określonych w Konstytucji RP.”

Z okoliczności sprawy wynika, że celem odwołujących, jako przedsiębiorców, w realizacji przedmiotu umowy, jest chęć osiągnięcia zysku. Jest on niewspółmierny w stosunku do wskazanego wyżej interesu publicznego.

Uwzględniając skutki, jakie może spowodować dalsze utrzymywanie zakazu zawarcia umowy, w ocenie Izby zachodzi podstawa do uwzględnienia wniosku o uchylenie zakazu zawarcia umowy na podstawie art. 578 ust. 2 pkt 1 ustawy P.z.p. W okolicznościach dotyczących rozpatrywanego wniosku należało przede wszystkim ustalić, czy ustawowy nakaz powstrzymania się przez zamawiającego od zawarcia umowy do czasu ogłoszenia przez Izbę wyroku kończącego postępowanie odwoławcze, może spowodować negatywne skutki dla interesu publicznego. W ocenie Izby, wskazane okoliczności uzasadniają stwierdzenie zagrożenia dla interesu publicznego w takim stopniu, iż konieczne jest uchylenie zakazu zawarcia umowy.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

.....

.....

.....